

Jakeen neljäkymmenen kätetty historia – numero kolmekymmentäyksi

Hesekiel numero kaksitoista

Jeff Pippenger

2026-09-20

Edellinen artikkeli päättyi kappaleeseen, jossa sanottiin: ”Vuoden 313 liittosavioliitto edustaa paavillisen vallan viimeistä liittosavioliittoa Yhdysvaltojen kanssa — Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun kymmenen kuninkaan etevimmän kuninkaan kanssa; kaksisarvista valtaa, jota Ranskan kaksisarvinen valta esikuvallistaa. Historia, joka alkoi Cloviksesta vuonna 496 ja johti lopulta Justinianuksen asetukseen vuonna 533 ja paavinvallan valtaistuimelle asettamiseen vuonna 538, edustaa vuosien 1989 ja sunnuntailain välisen ajan historiaa.”

Ronald Reagania ennakkollisti Clovis vuonna 496, ja Donald Trumpia ennakkollistaa Justinianus vuonna 533. Justinianuksen säädös annettiin viisi vuotta ennen kuin paavius nousi valtaistuimelle vuonna 538, ja Milanon edikti annettiin kahdeksan vuotta ennen ensimmäistä sunnuntailakia vuonna 321. Sekä säädös että edikti asettuvat yhteen tienviittana, joka edeltää sunnuntailakia.

Reagan

Vuonna 1870 italialaiset joukot valtasivat Rooman (20. syyskuuta 1870). Kirkkovaltio lakkasi olemasta alueellinen valtio, ja paavi Pius IX:stä tuli ”Vatikaanin vanki”. Kun paavilla ei enää ollut jäljellä mitään paavillista aluetta, joka olisi tunnustettu suvereeniksi valtioksi, Yhdysvallat (kuten monet muutkin maat) ei enää ylläpitänyt virallisia diplomaattisia suhteita paaviin maallisena hallitsijana. Lokakuussa 1951 presidentti Harry S. Truman nimitti kenraali Mark W. Clarkin Yhdysvaltain suurlähettilääksi Vatikaaniin. Monet protestanttiset kirkot ja järjestöt nousivat nopeasti voimakkaaseen vastustukseen väittäen, että nimitys loukkasi kirkon ja valtion eroa. Tammikuussa 1952 kenraali Clark peruutti nimensä.

10. tammikuuta 1984 presidentti Ronald Reagan ja paavi Johannes Paavali II sopivat virallisesti täysien diplomaattisuhteiden solmimisesta Yhdysvaltojen ja Pyhän istuimen välille. 9. huhtikuuta 1984 William A. Wilson (joka oli jo toiminut Reaganin henkilökohtaisena edustajana) esitti valtakirjansa ja tuli Yhdysvaltojen ensimmäiseksi suurlähettilääksi Pyhän istuimen luona.

Vuosien 1951 ja 1984 välisenä kolmenkymmenenkolmen vuoden aikana protestantismin vastarinta katolisuutta vastaan hälveni. Ne ”aseet”, jotka vuonna 496 Kloviksen aikana seisoivat paaviuden puolesta, ovat Reaganin esikuva vuodesta 1984 aina vuoteen 1989 saakka. Klovis kuvasi sen uskonnon (pakanuuden) poistamista, joka esti paaviutta nousemasta jälleen valtaan, ja vuoteen 1984 mennessä protestantismin vastarinta paaviuden nousua vastaan oli otettu pois. ”Jatkuva” (pakanuus) oli poistettu, ja Paavali kuvaa tuota pakanuuden paaviutta vastaan kohdistuneen vastarinnan poistamista ”luopumukseksi”.

Konstantinus Suuren edustama kompromissin vertauskuvallinen kirkko ja vuosien 313–538 historia kuvasivat ajanjaksoa, jolloin kirkko teki kompromissin itsensä kanssa ja luopui uskosta. Uskonto, jota ”508” edusti ja joka oli aiemmin hillintynyt paavillisen vallan tunkeutumista, esikuvasi protestanttien luopumusta Yhdysvalloissa. Reagania edusti Klodvig. Vuonna 496 Klodvig antoi ”valtansa” paaviudelle ja esikuvasi siten sitä ”epäpyhää liittoa”, joka toteutui Reaganin vuosina. Klodvig edusti myös ”jokapäiväisen” poistamista vuonna 508. Vuosi 508 esikuvasi vuotta 1984.

”Tämä pakanuuden ja kristinuskon välinen kompromissi johti sen profetiassa ennustetun ’synnin ihmisen’ kehittymiseen, joka asettuu Jumalaa vastaan ja korottaa itsensä yli Jumalan. Tuo jättiläismäinen väärän uskonnon järjestelmä on saatanan voiman mestariteos — muistomerkki hänen pyrkimyksistään asettua valtaistuimelle hallitsemaan maata oman tahtonsa mukaisesti.” Suuri taistelu, s. 50.

Reagan kutsui kuuluisasti Neuvostoliittoa ”pahaksi imperiumiksi” vuonna 1983 pitämässään puheessa ja piti ateistista kommunismia syvällisenä moraalisenä ja hengellisenä uhkana. Hän ja Johannes Paavali II muodostivat läheisen henkilökohtaisen ja poliittisen liittosuhteen Neuvostoliiton kommunismia vastaan. Molemmat miehet näkivät tämän kamppailun moraalisin ja jopa kaitselmuksellisin käsittein; Reagan puhui yksityisesti ”Jumalan suunnitelmasta” kommunismin kukistamiseksi. Reagan oli kiinnostunut Fátiman ilmestyksistä (varoituksesta, että ”Venäjä levittäisi erehdyksensä”), ja nämä kaksi johtajaa keskustelivat yhteisestä käsityksestään, että Jumala oli säästänyt heidän henkensä (molemmat selvisivät murhayrityksistä vuonna 1981) tarkoitusta varten, joka liittyi kommunismin kukistamiseen.

Kristuksen opetuslapset

Reagan kasvatettiin Disciples of Christ -kirkkokunnassa, jonka perustajaisät opettivat suoraan, että katolisuuden paavi oli antikristus. Alexander Campbell, Disciples of Christ -kirkon huomattavin varhainen johtaja, samaisti paaviuden toistuvasti antikristukseen. Väitöskeskusteluissa ja kirjoituksissaan hän esitti, että Danielin 7. luvun pieni sarvi, Ilmestyskirjan 13. luvun peto ja 2. Tessalonikalaiskirjeen 2. luvun synnin ihminen viittasivat kaikki Rooman paaveihin. Hän käytti näitä samastuksia julkisissa väittelyissä (muun muassa katolisen piispa John B. Purcellin kanssa vuonna 1837). Barton W. Stone kutsui paavin hallintoa todelliseksi antikristukseksi ja ”synnin ihmiseksi”. Walter Scott (toinen liikkeen varhainen evankelista) kirjoitti, että synnin ihminen, Rooman paavi, nousisi kristillisessä kirkossa ja korottaisi itsensä Jumalan yläpuolelle.

Reaganin äiti Nelle oli harras Kristuksen opetuslapset -kirkkokunnan jäsen ja hänen lapsuutensa tärkein uskonnollinen vaikutteensa. Reagan kastettiin 11-vuotiaana Kristuksen opetuslapset -kirkossa Dixonissa, Illinoisissa, ja hän toimi siellä aktiivisesti nuoruusvuosinaan (muun muassa opettaen pyhäkoulussa). Hän opiskeli Eureka Collegessa, joka oli yhteydessä Kristuksen opetuslapset -kirkkokuntaan.

”Ne, jotka joutuvat hämmennyksiin ymmärryksessään sanasta eivätkä käsitä antikristuksen merkitystä, asettuvat varmasti antikristuksen puolelle. Nyt ei ole enää aikaa meille mukautua maailmaan.” Kress Collection, 105.

Reagania esikuvasi sekä Klovis että Konstantinus Suuren kompromissi. Reagan oli myös ensimmäinen niistä kahdeksasta viimeisestä presidentistä lopun ajan vuodesta 1989 alkaen. Ensimmäisenä näistä kahdeksasta viimeisestä presidentistä hän esikuvaa Donald Trumpia, joka Reaganin tavoin on syvästi ymmällään paavinvallan todellisista päämääristä ja siitä, kuka paavivalta on.

Kulkevatko kaksi yhdessä, elleivät he ole sopineet siitä? Aamos 3:3.

Kuudes ja viimeinen liittosavioliitto Danielin kirjan luvussa yksitoista sijoittuu historiaan, joka alkaa lopun aikana vuonna 1989 ja päättyy Donald Trumpin historiaan.

”Niissä liikkeissä, jotka Yhdysvalloissa ovat nyt käynnissä hankkiakseen kirkon laitoksille ja käytännöille valtion tuen, protestantit seuraavat paavilaisten jalanjalkia. Enemminkin: he avaavat paavikunnalle oven saadakseen takaisin protestanttisessa Amerikassa sen ylivallan, jonka se on menettänyt Vanhassa maailmassa.” Suuri taistelu, 573.

Vuoden 313 avioliittosopimus ja Milanon edikti ovat yhdenmukaisia vuoden 533 historian kanssa, ja Justinianuksen vuonna 533 antama säädös pannaan jälleen täytäntöön sellaisen tunnustautuvan kristillisen hallinnon toimesta, joka ei enää ymmärrä, että paavillisen vallan määrittelemineen kristilliseksi instituutioksi on parhaimmillaankin ristiriitainen ilmaus ja pahimmillaan kohtalokas harha.

Kirkko ja valtio

Vuonna 457 eKr. Artakserkseen kolmas käsky palautti kansallisen itsemääräämisoikeuden sekä poliittisen että uskonnollisen vallan osalta.

Ja sinä, Esra, aseta Jumalasi viisauden mukaan, joka sinun kädessäsi on, käskynhaltijoita ja tuomareita tuomitsemaan kaikkea sitä kansaa, joka on virran tuolla puolella, kaikkia niitä, jotka tuntevat sinun Jumalasi lain; ja opettakaa niitä, jotka sitä eivät tunne. Ja jokaiselle, joka ei noudata sinun Jumalasi lakia eikä kuninkaan lakia, pantakoon viipymättä täytäntöön tuomio häntä vastaan, olipa se kuolema, karkotus, omaisuuden menetys tai vankeus. Esra 7:25, 26.

Kolmas säädös antoi valtuuden panna täytäntöön tuomio ja rangaistus sekä Jumalan lain että kuninkaan lain osalta. Tuo säädös merkitsi sen kaksituhattakolmesataa vuotta kestävä profetian alkua, joka päättyi 22. lokakuuta 1844, jolloin Kristus äkisti tuli temppeliinsä. Se merkitsi myös kahdensadanviidenkymmenen vuoden profetian alkua, joka päättyi vuonna 207 eKr., siinä historian jaksossa, joka sijoittuu Raphian taistelun vuonna 217 eKr. ja Paniumin taistelun vuonna 200 eKr. välille. Sekä siviili- että uskonnollisen suvereniteetin palauttaminen vuonna 457 eKr. osoittaa kaksinaisen alfan, joka löytää kaksi omegatäyttymystä. Molemmat omegatäyttymykset edustavat suljettua ovea; toinen protestantiselle sarvelle ja toinen republikaaniselle sarvelle.

Ensimmäinen kahdentuhannenkolmensadan vuoden profetia edusti Jumalan lakeja, ja kahdensadanviidenkymmenen vuoden profetia edusti kuninkaan lakeja. Nämä kaksi profetiaa osoittavat Protestantismin sarven ja Republikaanisuuden sarven Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun maapedossa. Maapedon republikaaninen sarvi sijoittuu Danielin yhdestoista luvun jakeiden

yksitoista–kuusitoista keskivaiheille. Rafian ja Paniumin välinen seitsemäntoista vuoden ajanjakso leikkautuu yhden sarven kautta, joka kuuluu kaksoisprofetiaan kolmannesta määräyksestä vuonna 457 eKr. Tämä kaksiosainen profetia osoittaa sekä lopullisen liittokansan tuomion että myös sen kansakunnan tuomion, josta tuo liittokansa juontaa juurensa.

Ja hän sanoi Abramille: Tiedä totisesti, että sinun jälkeläisesi joutuvat muukalaisiksi maassa, joka ei ole heidän omansa, ja heitä orjuutetaan siellä; ja heitä sorretaan neljäsataa vuotta. Mutta myös sen kansan, jota he palvelevat, minä tuomitsen; ja sen jälkeen he lähtevät sieltä suuren omaisuuden kanssa. 1. Mooseksen kirja 15:13, 14.

Hesekielin kirjassa 22. lokakuuta 1844 on esikuvattuna 22. lokakuuta 573 eKr. Toinen päivämäärä osoittaa tutkivan tuomion alkamisen, ja toinen osoittaa riemuvuoden pasuunan soimisen sekä tuomioprosessin alussa että sen päätöksessä. Molemmat päivämäärät ovat yhtäpitävät, ja molemmat osoittavat suljetun oven. Vuosi 1844 merkitsee pyhän osaston oven sulkeutumista, kun Kristus siirtyi kaikkeinpyhimpään. Vuosi 573 eKr. osoittaa ihmisen armonajan päättymisen, jolloin synnin orjat, jotka on lunastettu, saavat vapautensa ja uuden maan asuttavakseen.

Ja ellei häntä lunasteta näinä vuosina, hän pääsee vapaaksi riemuvuonna, sekä hän että hänen lapsensa hänen kanssaan. Sillä israelilaiset ovat minun palvelijoitani; he ovat minun palvelijoitani, jotka minä toin pois Egyptin maasta. Minä olen Herra, teidän Jumalanne. 3. Mooseksen kirja 25:54, 55.

Molemmat lokakuun 22. päivät edustavat pian tulevan sunnuntailain suljettua ovea. Adventismille annettu koetus aika alkoi vuonna 1844 ja päättyy pian tulevaan sunnuntailakiin, ja myös Yhdysvalloille annettu koetus aika päättyy pian tulevaan sunnuntailakiin. Molemmat päätepiisteet ovat yhtäpitäviä lokakuun 22. päivän kahden todistajan kanssa: 2 300 vuoden ja kahdensadanviidenkymmenen vuoden.

Ne kaksisataaviisikymmentä vuotta, jotka päättyvät Raphian ja Paniumin väliseen historiaan, jakavat näiden kahden taistelun ajanjakson kahdeksi symboliseksi luvuksi, joilla yhdessä on oma erityinen merkityksensä. Kymmenen vuotta Raphian jälkeen, jonka merkitys on rajamaa, ja seitsemän vuotta ennen Paniumia, joka oli tasangolla käyty taistelu ja päättyi piiritykseen. Kymmenen ja seitsemän tunnistavat symboleina lohikäärmeen vallan useiden todistajien perusteella. Vuosi 207 eKr. sijoittaa Trumpin, maasta nousevan pedon symbolin, Daniel 11:n jakeiden yksitoista ja viisitoista väliin, profeettallisesti valmistautumaan puhumaan lohikäärmeen tavoin, kuten lukujen kymmenen ja seitsemän yhdistelmä osoittaa.

Luku seitsemäntoista on niin ikään vertauskuvallinen, ja se laajentaa Raphian historian Paniumiin, Paniumin tuolle puolen sekä myös Raphiaa edeltävään aikaan. Ptolemaios IV Filopator hallitsi Ptolemaiosten Egyptin kuninkaana vuodesta 221 eKr. vuoteen 204 eKr., ja hän voitti Antiokhos Magnuksen Raphiassa vuonna 217 eKr. Ptolemaios alkoi hallita ennen Raphiaa, ja hän hallitsi ”seitsemäntoista” vuotta. Luku seitsemäntoista edustaa historiallista ajanjaksoa, joka alkaa ennen Raphiaa ja ulottuu Paniumin taistelun ja Sidonin piirityksen tuolle puolen aina ihmiskunnan koetusajan päättymiseen asti, jota vuosi 330 edustaa. Smyrnan seurakunnan kaksisataaviisikymmentävuotinen profetia alkoi vuonna 64 ja päättyi Milanon ediktiin sekä vuoden

313 avioliittosopimukseen.

Konstantinus Suuri edustaa Pergamon seurakunnan historiaa, ja tuo historia alkoi vuonna 313 ja päättyi vuonna 538. Ensimmäiset ”seitsemäntoista” vuotta kaksisataaviisikymmentävuotisen profetian päättymisen jälkeen vuonna 313 sisältävät kolme tienviittaa. Vuosi 313 oli Milanon edikti, vuosi 321 oli ensimmäinen sunnuntailaki, ja valtakunnan jakautuminen merkitään vuonna 330. Vuosi 330 edustaa lopullista sunnuntailakia, joka merkitsee ihmisen koetusajan päättymistä. Luku seitsemäntoista alkaa sen tähden ennen Raphiaa ja päättyy kauan Paniumin ja Sidonin sotaretken jälkeen. Danielin kirjan yhdestoista luku, kuudestoista jae, edustaa sunnuntailakia Yhdysvalloissa.

Smyrnan profetia osoittaa piirityksen merkin, joka on Hesekielin varoitussanomien varsinainen ydin. Tienviitta, joka edeltää sunnuntailakia ja jota Jerusalemin hävityksen kaksi kuvausta esittävät, on piiritys; mutta se on myös Milanon edikti, joka aloittaa pedon kuvan muodostumisen.

Piirityksen aikana tapahtuu liittosopimuksellinen avioliittokulkue. Se on fraktaaliksi siitä avioliittokulkueesta, joka alkoi Reaganista, niin kuin Clovis vuonna 496 sitä esikuvallistaa; mutta lopullinen kulkue kohti avioliittoa alkaa piirityksen kohdalla, yhdenmukaisena Justinianuksen vuoden 533 asetuksen kanssa sekä Milanon ediktin vuodelta 313 kanssa. Molemmat tienviitat edeltävät sunnuntailakia. Vuosi 313 edelsi ensimmäistä sunnuntailakia vuonna 321, ja vuoden 533 asetus edelsi sunnuntailakia Orléansin kolmannessa kirkolliskokouksessa vuonna 538. Jonkinlainen lainsäädäntö tulee täyttämään sekä Justinianuksen asetuksen että Milanon ediktin profeettalliset tunnuspiirteet, samalla kun jonkinlainen symbolinen liittoavioliitto pannaan toimeen.

Kun tuo säädös annetaan, valmistautuminen on jo liian myöhäistä, sillä koetuksen ovi sulkeutuu protestanttisen sarven edessä yhtä varmasti kuin se sulkeutui ensimmäisen pääsiäisen aikana Egyptissä. Sen jälkeen sunnuntailaki, seuraava tienviitta, osoittaa paitsi, että pedon kuva on täysin muodostettu, myös pedon merkin toimeenpanon. Sunnuntailaki merkitsee koetusajan päättymistä republikaanisen sarven, Ilmestyskirjan kolmattatoista luvussa kuvatun maanpetovallan, osalta yhtä varmasti kuin farao sotajoukkoineen menehtyi Punaisessa meressä pääsiäisen jälkeen.

Ne kaksisataaviisikymmentä vuotta, jotka päättyvät vuonna 207 eKr., yksilöivät Donald Trumpin, jota edustaa Antiokhos Magnus valmistautumassa tulevaan sotaretkeen, joka alkaa Panioksen tasangolla ja päättyy Sidonin piiritykseen. Panioksen taistelun jälkeen ptolemaiolainen komentaja Skopas Aitolialainen pakeni noin 10 000 eloonjääneen sotilaan kanssa Sidonin kaupunkiin. Antiokhos ajoi häntä takaa ja ryhtyi piirittämään Sidonia. Aleksandriassa oleva ptolemaiolainen hallitus lähetti avustajajoukon, mutta se epäonnistui. Näälähädän uhatessa Skopas antautui ja luovutti kaupungin. Antiokhos salli Skopaan lähteä; Skopas palasi myöhemmin Egyptiin, missä hänet lopulta teloitettiin maanpetoksesta ja kavalluksesta esitettyjen syytteiden perusteella. Sidonin piiritys saattoi päätökseen Antiokhoksen Koile-Syyrian valloituksen Panioksen jälkeen.

Sis ar White nimittää Uriah Smithin teosta Daniel and the Revelation ”Jumalan auttavaksi kädeksi”. Smith osoittaa Antiokhoksen kaksivaiheisen sotaretken selityksessään Danielin kirjan yhdennentoista luvun jakeisiin neljättoista ja viisitoista.

Rooman senaatti uskoi Egyptin nuoren kuninkaan kasvatuksen M. Emilius Lepiduksen huostaan, ja tämä nimitti hänen holhoojaksi Aristomeneen, tuon hovin iäkkään ja kokeneen ministerin. Hänen ensimmäinen toimensa oli ryhtyä toimenpiteisiin Filippos- ja Antiokhos-liittolaiskuninkaiden uhkaaman hyökkäyksen torjumiseksi.

Tätä tarkoitusta varten hän lähetti Skopaan, kuuluisan aitolialaisen kenraalin, joka tuolloin palveli egyptiläisiä, kotimaahansa kokoamaan lisäjoukkoja armeijalle. Varustettuaan sotajoukon hän marssi Palestiinaan ja Koile-Syyriaan (Antiochoksen ollessa sotimassa Attaloksen kanssa Vähässä-Aasiassa) ja alisti koko Juudean Egyptin vallan alaisuuteen.

”Näin olosuhteet saatettiin siihen asentoon, että edessämme oleva jae saattoi täytyä. Sillä Antiokhos, luovuttuaan sodastaan Attalosta vastaan roomalaisten käskystä, ryhtyi viipymättä toimiin palauttaakseen Palestiinan ja Koile-Syyrian egyptiläisten käsistä. Skopas lähetettiin vastustamaan häntä. Jordanin lähteiden läheisyydessä nämä kaksi sotajoukkoa kohtasivat toisensa. [Panium] Skopas kärsi tappion, häntä ajettiin takaa Sidoniin saakka, ja siellä hänet piirrettiin ankarasti. Kolme Egyptin kyvykkäimmistä sotapäälliköistä lähetettiin parhaiden joukkojensa kanssa purkamaan piiritys, mutta tuloksetta. Lopulta Skopas kohtasi nälän nääntyneen ja tavoittamattoman aaveen hahmossa vihollisen, jota vastaan hän ei kyennyt taistelemaan, ja hänet pakotettiin antautumaan häpeällisillä ehdoilla, joiden nojalla hän sai ainoastaan henkensä; minkä jälkeen hänen ja hänen kymmenentuhannen miehensä sallittiin lähteä, riisuttuina ja alastomina. Tässä tapahtui pohjoisen kuninkaan suorittama kaikkein vahvimmin linnoitettujen kaupunkien valtaaminen; sillä Sidon oli sekä sijaintinsa että puolustuslaitteidensa puolesta yksi noiden aikojen vahvimmista kaupungeista. Tässä ilmeni etelän asevoimien kyvyttömyys kestää vastaan, samoin myös sen kansan epäonnistuminen, jonka etelän kuningas oli valinnut; nimittäin Skopaan ja hänen aitolialaisiin joukkoihinsa.” Daniel and the Revelation, 257, 258.

Kaksisataaviisikymmentä vuotta, joka päättyy vuoteen 207 eaa., osoittaa Donald Trumpiin. Kaksisataaviisikymmentävuotinen profetia, joka päättyy vuoteen 313 idän ja lännen liitosopimusavioliittoon sekä Milanon ediktiin, osoittaa pedon kuvan muodostumista Yhdysvalloissa. Pergamon seurakunta, joka alkoi vuonna 313, edustaa sitä historian vaihetta, jossa kristinuskon lankesi luopumukseen kompromissin kautta pakanuuden uskonnon kanssa, ennen kuin paavillinen valta nousi valtaistuimelle. Pergamo ja vuosi 313 ovat esikuvallisia siitä kompromissista, jota pedon kuvan muodostuminen Yhdysvalloissa edustaa. Se edustaa kristinuskon ja paavillisen Rooman välistä kompromissia, sillä katolisuuden uskonto ei ole enempää eikä vähempää kuin pakanuutta kristilliseksi instituutioksi naamioituna. Kaksisataaviisikymmentävuotinen profetia, joka alkoi vuonna 1776 ja päättyy tänä vuonna, käsittelee niin ikään Yhdysvaltoja. Näin ollen kaikki kolme kaksisataaviisikymmentävuotista profetiaa käsittelevät jotakin Ilmestyskirjan 13. luvun maapedon profeetallista näkökulmaa, ja kaikki kolme päättyvät niissä profeetallisissa linjoissa, joita luku seitsemäntoista edustaa.

Sunnuntailaki on se hetki, jolloin Yhdysvallat puhuu lohikäärmeen tavoin, ja kansakunnan puhe on sen lainsäädäntö- ja oikeusviranomaisen toimintaa.

Kansakunnan ”puhuminen” on sen lainsäädäntö- ja tuomiovallan haltijoiden toimintaa. Suuri taistelu, 442.

Trump ei ole sen enempää oikeudellinen kuin lainsäädännöllinenkaan auktoriteetti, joten pian tuleva sunnuntailaki pannaan toimeen kongressin kautta. Kuitenkin mikä tahansa toimi, joka antaa tukea paavilliselle vallalle, on sunnuntailain esikuva. Vuoden 533 dekreetti ja vuoden 313 edikti osoittavat sen ajanjakson alun, jolloin pedon kuva muodostetaan. Päätös on pian tuleva sunnuntailaki, ja Jeesus havainnollistaa aina lopun alulla; näin ollen Trumpin toimeenpanomääräyksen kautta tapahtuva teko, joka antaisi minkäänlaisen ”myönnytyksen” Raamatun profetian antikristukselle, edustaisi sen liikkeen alfaa, joka päättyy vasta omegaan, kun Yhdysvallat ”kieltää hallituksensa periaatteet siinä määrin, että säättää sunnuntailain.”

”Monet, myös niiden joukossa, jotka ovat mukana tässä sunnuntain noudattamisen pakkovalvontaa ajavassa liikkeessä, ovat sokeita niille seurauksille, jotka tästä toiminnasta seuraavat. He eivät näe, että he iskevät suoraan uskonnonvapautta vastaan. Monet eivät ole koskaan ymmärtäneet raamatullisen sapatin vaatimuksia eivätkä sitä väärää perustaa, jolle sunnuntailaitos rakentuu. Jokainen uskonnollista lainsäädäntöä suosiva liike on todellisuudessa myönnytys paaviudelle, joka niin monien aikakausien ajan on lakkaamatta sotinut omantunnon vapautta vastaan. Sunnuntain vietto on olemassaolonsa niin sanottuna kristillisenä laitoksena velkaa ’laittomuuden salaisuudelle’; ja sen pakkovalvonta merkitsee tosiasiallisesti niiden periaatteiden tunnustamista, jotka ovat roomalaisuuden varsinainen kulmakivi. Kun kansakuntamme siinä määrin kieltää hallitusmuotonsa periaatteet, että se säättää sunnuntailain, protestantismi liittyy tässä teossa käsi kädessä paavinvallan kanssa; se ei ole mitään muuta kuin elämän antamista tyrannialle, joka on kauan innokkaasti odottanut tilaisuuttaan syökyä jälleen toimivaan despotismiin.” Testimonies, osa 5, s. 711.

Mikä tahansa ”liike uskonnollisen lainsäädännön hyväksi on todellisuudessa myönnytys paavikunnalle”, ja tällaiset liikkeet tapahtuvat ennen pian tulevaa sunnuntailakia.

”Asetus, joka pakottaa tämän päivän palvontaan, on lähtevä kaikkeen maailmaan. Rajoitetussa määrin se on jo lähtenytkin. Useissa paikoissa maallinen valta puhuu lohikäärmeen äänellä, aivan niin kuin pakanakuningas puhui heprealaisille vangeille.” Signs of the Times, 6. toukokuuta 1897.

Jatkamme näiden asioiden käsittelyä seuraavassa artikkelissa.